

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 54/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [redacted] zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGATE, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO 35 846 909, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Vrábel, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 36 R 1/2021-129 z 2. júla 2021, ako aj proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 CoKR 31/2021-339 zo 6. septembra 2021 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 12. novembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 R 1/2021-129 z 2. júla 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a tiež uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoKR 31/2021-339 zo 6. septembra 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 26 K 11/2021 z 29. apríla 2021 zverejneným v Obchodnom vestníku 6. mája 2021 bolo podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) na základe návrhu spoločnosti [redacted] [veriteľ (ďalej len „[redacted]“)], proti sťažovateľke (dlžníčke) začaté konkurzné konanie.

3. Na základe návrhu sťažovateľky z 3. mája 2021 okresný súd uznesením č. k. 36 R 1/2021-132 z 18. mája 2021 zverejneným v Obchodnom vestníku 26. mája 2021 rozhodol tak, že proti sťažovateľke začal reštrukturalizačné konanie.

4. Spoločnosť [REDAKOVANÉ] sa k návrhu na povolenie reštrukturalizácie vyjadrila 15. júna 2021 a sťažovateľka zaujala k nemu stanovisko 23. júna 2021. Okresný súd uznesením rozhodol tak, že reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke zastavil.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom bolo uznesením krajského súdu rozhodnuté tak, že krajský súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 14. septembra 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva vlastniť majetok a základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy a listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa dodatkového protokolu uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu.

7. Sťažovateľka namietané porušenie označených základných a iných práv odôvodňuje *a priori* tým, že napadnuté uznesenia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže okresný súd, ako aj krajský súd napriek tomu, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], nebola účastníkom reštrukturalizačného konania, sa bez ďalšieho stotožnili s jej argumentáciou vo vyjadrení z 15. júna 2021, na základe ktorej bolo reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke zastavené.

8. Sťažovateľka v nadväznosti na už uvedené zároveň namieta:

8.1. v uznesení okresného súdu absentuje „*odôvodnenie údajnej spornosti, nejasnosti a neúplnosti predloženého reštrukturalizačného posudku a rovnako... jeho vlastná rozhodovacia činnosť*“ (pozri bod 26 ústavnej sťažnosti),

8.2. kým sa krajský súd na jednej strane stotožnil s názorom sťažovateľky, že na obsah vyjadrenia ([REDAKOVANÉ]) z 15. júna 2021 nemá prihliadať, na strane druhej sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným okresným súdom len na základe vyjadrenia z 15. júna 2021 (okresný súd argumentáciu spoločnosti [REDAKOVANÉ], iba skopíroval, pozn.),

8.3. sťažovateľke bola pre nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu odňatá možnosť účinne sa brániť v odvolacom konaní,

8.4. sťažovateľke konaním okresného súdu, ako aj krajského súdu „*bolo znemožnené vyjadriť sa k skutkovým tvrdeniam, ktoré... mali byť deklarované už v prvostupňovom rozhodnutí Súdu*“ (pozri bod 31 ústavnej sťažnosti),

8.5. zámerom [REDAKOVANÉ] (veriteľa jednej z najväčších pohľadávok), je účelové vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľky, pričom neberie ohľad na skutočnú možnú mieru uspokojenia aj ostatných veriteľov,

8.6. konštatovanie krajského súdu «... *o vylúčení, resp. minimálne veľkej nepravdepodobnosti možnosti uspokojenia pohľadávok veriteľov v celom rozsahu... je bez opory v relevantných právnych predpisoch...*» (pozri bod 34 ústavnej sťažnosti),

8.7. krajský súd sa v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania vôbec nevysporiadal s podaním sťažovateľky označeným ako „*Replika...*“ z 27. augusta 2021 obsahujúcim podľa jej názoru kľúčové argumenty,

8.8. napadnuté uznesenia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci (pozri bod 37 ústavnej sťažnosti).

9. Sťažovateľka tiež tvrdí, že reštrukturalizácia mala ochrániť jej majetok pred jeho núteným predajom v rámci exekúcie vedenej proti nej na vymoženie pohľadávky [REDAKOVANÉ], ako aj pred výkonom záložného práva na uspokojenie pohľadávky záložného veriteľa. Zastavením reštrukturalizačného konania došlo k „*obnoveniu*“ prerušeného konkurzného konania (§ 16 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), v rámci ktorého sťažovateľka prichádza o svoj majetok, keďže hlavným účelom konkurzu je speňaženie majetku úpadcu a následné uspokojenie jeho veriteľov. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, zároveň došlo aj k zásahu do jej základného práva vlastníť majetok, resp. práva na pokojné užívanie svojho majetku (pozri body 41 až 49 ústavnej sťažnosti).

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka považuje napadnuté uznesenia za zjavne svojvoľné, resp. arbitrárne.

11. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu, ako aj uznesením krajského súdu. Napadnuté uznesenia žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje aj náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné v časti proti uzneseniu okresného súdu odmietnuť ako takú, na ktorej prerokovanie nemá právomoc [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti proti uzneseniu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

K uzneseniu okresného súdu

15. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07).

17. V zmysle § 116 ods. 5 druhej a tretej vety zákona o konkurze a reštrukturalizácii proti uzneseniu (o zastavení reštrukturalizačného konania) je oprávnený podať odvolanie každý účastník reštrukturalizačného konania. Ak odvolací súd zistí, že súd prvého stupňa rozhodol o zastavení reštrukturalizačného konania nesprávne, rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení tak, že povolí reštrukturalizáciu, inak rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdí.

18. V zmysle § 196 zákona o konkurze a reštrukturalizácii ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddĺžení sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

19. Sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania uznesenia okresného sudu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľka napokon pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využila, pričom o tomto jej odvolaní bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu.

20. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako takú, na ktorej prerokovanie nemá právomoc [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

K uzneseniu krajského súdu

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

22. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

23. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti okrem iného konštatoval, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť

predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002, bod 45). Právo na kontradiktórne konanie tiež znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné, aby ich návrh uspel, ale zoznámiť sa aj so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri citovaný rozsudok Komanický, bod 46).

24. Okrem toho požiadavka „rovnosti zbraní“ vyplývajúca z čl. 6 ods. 1 dohovoru je len iným označením základného ústavného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (II. ÚS 414/2015).

25. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

26. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

27. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej je toto uznesenie pre nevysporiadanie sa s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. V danej súvislosti ústavný súd zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Na tento právny názor nadväzuje § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť ďalšie dôvody. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je v rozsahu, v akom sa stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval okresný súd, v súlade s § 387 ods. 2 CSP a navyše, reagujúc aj na odvolacie námietky sťažovateľky, uviedol aj ďalšie dôvody (§ 387 ods. 3 CSP), ktoré ho viedli k potvrdeniu uznesenia okresného súdu. Ústavný súd preto nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie uznesenia krajského súdu je presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Skutočnosť, že

sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

28. Napokon, ako už okresný súd s poukazom na relevantné ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, najmä na § 109, § 110 a § 116 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, podstatným pre rozhodnutie bol reštrukturalizačný posudok, ktorého závermi nie je viazaný a po ktorého preskúmaní medzi iným zistil, že jeho obsah je nejasný a nezrozumiteľný, má pochybnosti, či účtovné závierky sťažovateľky poskytujú verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii sťažovateľky. Na základe uvedeného vyhodnotil, že nemožno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku sťažovateľky, ako ani väčší rozsah uspokojenia jej veriteľov ako v prípade vyhlásenia konkurzu. Po vyhodnotení aj ďalších dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti (napr. zo zoznamu záväzkov sťažovateľky absentuje záväzok proti správcovi, pozn.) dospel k záveru, že v tu preskúmvanej veci nie sú predpoklady pre povolenie reštrukturalizácie splnené, a preto reštrukturalizačné konanie zastavil (pozri body 7 až 19 odôvodnenia uznesenia okresného súdu). Aj keď krajský súd rozhodujúci o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu skonštatoval, že „... *napadnuté rozhodnutie je napriek stručnosti a strohosti odôvodnenia v jeho právne záväznom výroku (enunciáte) vecne správne*“ (pozri bod 11 odôvodnenia uznesenia krajského súdu), ústavný súd považuje odôvodnenie uznesenia okresného súdu v spojení aj s odôvodnením uznesenia krajského súdu za ústavne plne udržateľné.

29. Krajský súd totiž v rámci odôvodnenia svojho uznesenia, vporiadajúc sa s podstatnými odvolacími námietkami sťažovateľky, uviedol aj ďalšie dôvody, v rámci ktorých poukázal na to, že podľa reštrukturalizačného posudku má sťažovateľka len jedného zamestnanca a výkon podnikania zabezpečuje najmä prostredníctvom jediného konateľa, podnikateľskú činnosť môže vykonávať len v obmedzenom rozsahu. Podľa názoru krajského súdu neistá kontinuita *cash flow* sťažovateľky (peňažné prostriedky na prevádzkovanie podniku získava od spriaznených osôb, pozn.) môže ovplyvňovať jej schopnosť prevádzkovania podniku. Vzhľadom na to, že záväzky sťažovateľky k 31. marcu 2021 predstavovali sumu 1 500 984 eur, z toho záväzky po splatnosti viac ako 30 dní boli v sume 1 366 770 eur a najstaršie nezaplatené záväzky sťažovateľky sú z roku 2014, podľa krajského súdu určenie, kedy úpadok nastal [§ 110 ods. 1 písm. c) zákona o konkurze a reštrukturalizácii], v reštrukturalizačnom posudku na obdobie mesiacov júl až august roku 2019 sa nejaví ako presvedčivé a nesporné. Z obsahu reštrukturalizačného posudku je zrejmé, že „... *dlžník v súčasnosti zabezpečuje realizáciu svojich obchodných aktivít cez spriaznenú osobu [redacted], ktorá mu poskytuje rámcové pôžičky na úhradu výkupných cien šrotu, ktorý dlžník následne tejto spriaznenej osobe predáva a tá si úhradu kúpnej ceny jednostranne započítava s poskytnutou pôžičkou.*“, čo nedáva žiadne záruky možnosti jej dlhodobejšej stabilizácie, resp. sanácie reštrukturalizáciou. Z obsahu reštrukturalizačného posudku je nepochybné, že

sťažovateľka je v úpadku spočívajúcom v jej predlžení. Podľa názoru krajského súdu návrhy opatrení sťažovateľky, podľa ktorých pravidelný a dostatočný *cash flow* je zabezpečený iba na báze dobrovoľne poskytovaných pôžičiek sťažovateľke spriaznenými osobami (pri nutnosti vynaloženia všetkého úsilia na účely zabezpečenia dostatočného množstva odberateľov, pozn.), nemožno považovať za jasný a ekonomicky udržateľný nástroj na regeneráciu podniku v reštrukturalizácii. Podľa reštrukturalizačného posudku sťažovateľka predbežne navrhuje poskytnúť zabezpečeným veriteľom uspokojenie v rozsahu 100 %, nezabezpečeným veriteľom uspokojenie v rozsahu 50 % a podriadeným veriteľom v rozsahu 1 %. Avšak z reštrukturalizačného posudku nevyplýva, akým spôsobom a akými opatreniami a nástrojmi má byť sťažovateľka schopná toto navrhované uspokojenie dosiahnuť, pričom krajskému súdu je z jeho rozhodovacej praxe známe, že je takmer vylúčené, aby dlžník, ktorý je v úpadku, mohol dosiahnuť uspokojenie v celom rozsahu. Podľa záveru krajského súdu absenciu obligatórnych náležitostí reštrukturalizačného posudku nie je možné nahradiť výkladom ani inými postupmi, a preto je uznesenie okresného súdu, čo sa týka posúdenia predpokladov pre povolenie reštrukturalizácie, po skutkovej, ako aj po právnej stránke správne. Podľa názoru ústavného súdu len okolnosť, že sa okresný súd v rámci svojej argumentácie vyjadril, že sa stotožňuje s argumentáciou [REDAKOVANÉ] (veriteľa), hoci podľa odôvodnenia uznesenia krajského súdu táto účastníčkou reštrukturalizačného konania nebola, nie je schopná zvrátiť ústavnú konformitu skutkových a právnych záverov krajského súdu, keďže k týmto záverom bolo možné na základe vykonaného dokazovania spoľahlivo dospieť aj bez tejto argumentácie.

30. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie princípu kontradiktórnosti konania, ústavný súd uvádza, že sťažovateľka mala možnosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby jej návrh (na povolenie reštrukturalizácie) uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim, a to v konaní pred okresným súdom, ako aj v konaní pred krajským súdom (pozri podanie sťažovateľky z 23. júna 2021 k vyjadreniu z 15. júna 2021, pozn.), preto ani z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. V súvislosti s námietkou sťažovateľky, ktorou namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s obsahom jej podania označeného ako „*Replika navrhovateľa – dlžníka K Vyjadreniu veriteľa k odvolaniu...*“ z 27. augusta 2021, ústavný súd dodáva, že, ako už bolo uvedené, všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam.

31. Ústavný súd tak považuje právny záver krajského súdu o nesplnení zákonných predpokladov pre povolenie reštrukturalizácie za ústavne súladnú interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej úpravy (m. m. IV. ÚS 420/2013); v okolnostiach posudzovanej veci napadnuté uznesenie krajského súdu preto nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, ako to tvrdí sťažovateľka. Uvedené skutočnosti tak neumožňujú ústavnému súdu prijať záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie (krajského) súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný, aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

32. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, nevyplýva žiadna možnosť ich porušenia, ktorej reálnosť by mohol ústavný súd posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

33. Pokiaľ sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj od porušenia práva čl. 6 ods. 1 dohovoru, vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu uvedených práv, je celkom prirodzené, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

34. Berúc do úvahy už uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu) podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu